

§§ 94—95.

Ifr. Forordningen af 29de Februar 1792 § 28. Skjøndt den i Begyndelsen af § 94 givne Regel om Rydning af Pladsen, saavidt fornødent gjøres for at iværksætte Slutning eller for at erholde Dverbekligning om, at al videre Fare er fjernet, følger af sig selv, er det dog, da Loven af 15de December 1850, hvorved Landboernes Forpligtelse til at rydde Brandsteder indskrænkes, oftere er bleven misforstaaet, som om den ogsaa havde høvet den førstnævnte Forpligtelse, fundet rettest at udtale, at denne endnu paahviler dem.

§ 96.

De i Forordningen af 29de Februar 1792 § 26 fastsatte Mulcter ere under de forandrede Tidsforhold aldeles utilstrækkelige til at fremtvinge den de Vedkommende paahvilende Mødepligt, ligesom man ogsaa i Paragraphen har savnet de fornødne Bestemmelser med Hensyn til andre hermed i Forbindelse staaende strafbare Forhold.

Til 7de Capitel.

Om Brandfagers Behandling.

§ 97.

Den i Paragraphens første Punctum indholdte Regel er den hidtil gjældende, fra Forordningen af 29de Februar 1792 § 29 optagne.

Paragraphens 2det Punctum er tilføjet for at forhindre det Ophold, som vilde blive Følgen, dersom det under den justitielle Forsøgning af en Sag skulde vise sig, at denne fra først af rettest burde have været behandlet politiretsviis, og Domstolen af denne Grund maatte ansee sig for incompetent til at paafjende den blotte Politiovertrædelse. Det bemærkes, at det af Høiesteret er antaget, at i Medhold af Bestemmelserne i Forordningen af 26de Marts 1841 § 14 blive Sager, under hvilke Nogen tiltales for ved Overtrædelse af Brandanordningernes Forrifter eller iøvrigt

ved udblikt Uforsigtighed at have forarsaget Ildsvaade, at behandle som Justitsager, hvorimod saadanne Handlinger, som alene ere Gjenstand for Straf paa Grund af den Brandfare, de medføre, blive overeensstemmende med de tidligere Anordninger, navnlig forsaavidt Landet angaaer ifølge Brandforordningen af 29de Februar 1792 § 29, at paatale politiretsviis.

§ 98.

Ifølge Forordningen af 29de Februar 1792 § 31 tilfalde alle Bøder med en enkelt Undtagelse, hvor den tilfalder Angiveren, Sognets Fattige, og det er da tillige udtalt, at Fattigvæsenet derfor især bør antage sig dem, der, ved at arbejde til Ildbrands Dæmpning, blive saaledes beskæftigede, at de ikke kunne ernære sig selv.

Det er fundet rigtigere at lade alle Bøder, der skulde erlægges i Genhold til nærværende Lov, uden Undtagelse tilfalde vedkommende Jurisdictions Politikasse og, i Lighed med hvad der finder Sted i Kjøbstæderne, ifr. Forordningen af 24de Januar 1761 Cap. VII, at foreslaae dem anvendte til Belønninger for dem, der have udblikt særdeles Raffhed og Nidkærhed i Brandvæsenets Tjeneste. Det tør antages, at en saadan Bestemmelse vil virke meget heldigt.

§§ 99—101.

Forordningen af 26de Marts 1800 § 7 A Nr. 3 og den for Branddirecteurerne udfærdigede Instrux 6te Post paalægger disse efter enhver Ildbrand at foretage en Undersøgelse paa Brandstedet og derunder afhøre, hvem der kunde give nogen Oplysning om Brandens Aarsag m. m., hvilken Forretning kunde foretages uafhængig af, om vedkommende Politimester allerede i Overeensstemmelse med Forordningen af 29de Februar 1792 § 30 havde afholdt Brandforhør.

Da dette deels er fundet mindre passende, deels kunde, især hvor der er Spørgsmaal om en criminel Undersøgelse, indvirke forstyrrende